

Aşk Ayrılık Ve Sonrası

— gul-deniz-ye · 12 Ocak 2010

Bulaşıkları yıkıyordu kadın. Televizyonda Funda Arar çalıyordu. Dön gel diyordu şarkısında. Birden ölüm gibi birşey oldu. Fırtınalar koptu kadının yüreğinde. Yangın alevleriyle harmanlandı ruhu. Ölüm gibi birşeyler yaşıyordu. Önce ne olduğunu anlamazsın demişti arkadaşı. Sonra, hiç umulmaz bir saniye de çıkarır tüm yaşanılanlar. En kötü hatıralar bile mükemmel gelir insana. Yaşarsın bu git gelleri belli bir süre. Sonra zaman alır götürür, silikleştirir. Yaşanılan ne varsa. Arkadaşının sözleri kullaklarında tekrarlandı. Evet haklıydı. Ölümün ardından yaşanılanları yaşıyordu. Ayrılık acısı daha yeni oturuyordu.

Dön gel diyordu Funda Arar. Vakit daraldı. Evet yalnız onaydı hasreti. Ne olursa olsun yeter ki dönseydi. Ne çok sevdiğini düşündü adamı. Gerçekten çok sevmişti. Herşeyiyle olduğu gibi. Geceleri uyuduğunda üstünü örtüşünü özledi kadın. Elleriyle saçlarını okşayışını, dudaklarına ve alınına koyduğu buseleri. Adam biliyormuydu bunları?. Hayır bilmiyordu. Çünkü kadın bunları yaparken o hep uyuyordu. Aşk nasıl bir duyguydu? Bir taraf bir tarafı diğerinden fazla mı sevmeliydi? Mutlaka taraflardan biri acı mı çekmeliydi? Yığınla soru beyinde dönüp dolaştı. Sanırım öyleydi. Ve kadın en başından biliyordu aslında adamın onu hiç sevmediğini. Karşılıksız sevdiğini de. Birliktelikleri süresince sadece bir yudum sevgi istemişti. Ama adam ne ona aşk nağmeleri fısıldamış, nede bir sevgili sıcaklığını, şevkatini sunmuştu. İlişkilerinde ki en büyük özlemi buydu kadının. Hiç kıyamazdı ona, dayanamazdı acılarına, gözyaşlarına. "Sevmenin büyüğü böyle birşeydi sanırım", diye düşündü kadın.

Adam hep sözler verirdi. Bilirdi kadın tutmayacak. Çünkü yıllarca hiç tutmamıştı. En son bana güvenmeyi öğreneceksin demişti. Ve yine sözler vermişti. Kadın bu sefer gerçekten ümit etmişti tutacaktı. Ama, ama, sonra, her zaman ki gibi yüzdeyüz dönüşünü yapmıştı. Kadın da hiç hatırlatmadı. Son hayal kırıklığını da yaşamıştı. Ve artık kesin öğrenmişti güvenmemeyi. Adam hayatını yaşıyordu. Seviyordu adam bir başkasını, kadın biliyordu. Birlikteliği süresince ihanetin en büyüğünü, en ağır olanını yaşatmıştı kadına. Beyninde ve ruhunda hep bir başkasını yaşatarak. Ta ki aşık olduğu insan ona umut kapılarını açana kadar, kadınla birlikteliğini devam ettirmiş, daha sonra da bir çırpıda silip atmıştı, onca yaşanılanları. Herkes kadını yadırgıyordu. Adama gösterdiği bunca anlayış ve hoşgörüden dolayı. Ama anlamıyorlardı. Gerçek aşk ise duyulan bu da büyük bir fedakarlık değilmiydi? Hoş insanların ne düşündüğü umurunda da değildi kadının. Aşk, gerçekten sevmek, karşıdakini anlamak, olduğu gibi kabul etmek değilmiydi? Sevilmediğini bile bile, gitmeye cesaret edememek. Hoşçakalı karşı taraftan beklemek. Hem herkesin kendince haklı bir sebebi vardı.

Ve sonunda önüne yeni bir başlangıcın umut kapıları açılınca, hoşçakal demişti adam. Kadına düşen sadece gerçeği kabul etmek, ve razı olmaktı. Adamı anlamaktan başka çare varmıydı?. Kendine ait

değildi adam. Hiçbir zaman da olmamıştı. Şimdide uçup gitmişti. Uğurlar olsun demekten başka ne kalıyordu ki geriye.

Ne çok sevmelerimin sevdası

Ayrılığın şarkıları

Hüznü, özlemleri

Aşkın insanı aptal edişi.

Ayrılığın, yalnızlığının çaresizliği

Kendine ait olmayan duyguların uçup gidişi, başkasına konuşu.

Bunları düşündü kadın. Bulaşığı ve şarkı bitmişti.

Artık kimse dön gel demiyordu...